

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

* ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

και κυλιότανε στην παγωμένη του δρόμου λάσπη, βαρυβογώντας. Τό αμα έτρεχε βρούι από πάνω του. 'Ο Ταμπουρέλλας τόν άπαξε στην άγκυλιά του και τόν κουβαλούσε προσπαθώντας να παρακολουθή τόν άλλο λόχο, με μία τρομαρά, σαν να τόν κυνηγούσε ή μαθή νόχτα που πλάκωνε στην έρημιά.

Γιατρός και φάρμακα 'κει πέρα δέν ύπάρχαν. Τήν άλλη μέρα ένας άλλος στρατιώτης τόν βοήθησε και φτάσαν σ' ένα χωριό, πού ήταν έρημο και μισοκαπημένο. Βαριά μυριαδιά από καημένο άχρω έπινγε τούς στρατιώτες. Έιχε ληφθεί άπόφασι να διαλυτερφέρουν έκει οι άνδρες γιά να ξεκουρασούν και να συνέρθουν. 'Όσοι πρόφτασαν τρωπόσανε σέ κάτι σταυλούς, πού δέν είχανε κασι. 'Όσοι δέν πρόφτασαν, έστησαν τ' αντίσκηνα μέσ' στή βροχή και μέσ' στό κρύο, με τήν έγκατερίσι εκείνη πού δίνει ή άπελπιστική άπόφαση και ή μακρά συνήθεια πλέον.

Μέσα σ' ένα σταυλο κουβάλησε κ' ο Ταμπουρέλλας τό Χοχτούλα. 'Ο δυστυχής ύπέφερε φοηχτά. Τό πόδι του, είχε πρηστεί και μελανιώσει, πυρετός τόν έκαγε και παραμιλούσε. 'Ηταν βρεγμένος ως τό κόκκαλο. Βρεγμένος και κροσταλιασμένος, γεμάτος λάσπες, κόκκινες από τό ίδιο του τό αίμα !...

'Ο Ταμπουρέλλας, γιά να τόν ζετανίη, έσκαψε σ' άγρυβα βαθειά κ' όλοι οι σπιθαμένοι έκει μέσα στρατιώτες, από σεβασμό, παραμερίσανε να του κάμουν θέσι !... 'Ο Χονδροκεφάλας τόν έσκέπασε και τόν έτακτοποίησε σαν τριφερή μητέρα. 'Έξαφνα όμως έφτασαν δυό λογιά και τούς είπαν ν' άδειάσουν τό μέρος αυτό. 'Θάμινε έκει να περάσι τή νόχτα του ο συνταγματάρχη.

— 'Ω, ώ, ώ, ώχ, ποδαράκι μου ο έρημος! άκούστηκε τώρα βαθειά και πονετική ή φωνή του Χοχτούλα, από τά άγρυβα, σαν ναβγαίνε μέσα από τής γής τά σπλάχνα !

'Έβρασε τήν ίδια στιγμή κ' ο συνταγματάρχης, βρεγμένος ως τό κόκκαλο. Τι θά γινότανε παιά ; Πού θά τρώσανε ο Ταμπουρέλλας με τό Χοχτούλα στήν κατάσταση πουτανε ; 'Αναψε λοιπόν ο Ζακυνθινός και φρύαξε. 'Αρχισε να διαμαρτύρηται πάλι, με κανέναν δέν τόν άκουε. 'Απάνο στό θυμό του τότε ο Ταμπουρέλλας έβρισε τούς άνωτέρους του. Κάποιος λοχαγός σήκωσε τό μασιγιό του. 'Ο Ζακυνθινός έμάνιασε :

— Χτύπα, μορε άντίχαιστε ! Χτύπα πριν σου πετάξω τό τσερβέλο στόν άέρα ! Χτυπάτε, μορε, σαν σάς βασιτάει ή ψυχή, χτυπάτε !... φώναζε κ' άνέμιζε τό δπλο του ψηλά.

Οι λογιά ριχτήκαν καταπάνω του και τόν έδωσαν. Και τό πρωτό τόν πήγανε στή Φλώρινα να δικαστή στό Στρατοδικείο επί «βιασπραγία κατ' άνωτέρου και δι ήν ώρε μάχης». Τό κατηγορητήριο ήτανε βαρύ «πρους παραδειγματισμόν, πρους παραδειγματισμόν», όπως έλεγε ο ταγματάρχης.

— Δέ θά γλυτώση τό μουσάκτο, μουρούριζαν θλιβερά, άναμεταξύ τούς οι στρατιώτες.

Κι' όταν ή άθλια συνοδεία πέρασε πρό του 'Επιτελείου, κάποιος πού τόν γνώριζε έρώτησε :

- 'Ο Χονδροκεφάλας δέν ειν' αυτός ;
- Ναι.
- Καλά τόν είπανε Χονδροκεφάλια. Χονδροκεφάλας όλος διόλου ο χαμίνος ήτανε !

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΦΑΕΙ Ο ΓΚΟΥΝΟ

Μιά ένθουσιασμένη θαυμάστρια του Γάλλου μουσουργού Γκουνό, προσπαθούσε επί πολλόν καιρό ν' άποκτήση μιá εικόνα ή ένα άλλο όποιοδήποτε ένθίμο του συνθέτου. 'Επειδή όμως ή κυρία αυτή ουτε όφραία ήταν ουτε δημοφιλής, ο Γκουνό δέν έννοιωσε καμμιά εξαορίστηση να τής έκτελέση τήν έκθυμία της.

Μιά μέρα ή κυρία στή πηγής να βρη τό Γκουνό στό σπίτι του και επειδή δέν βρήκε τόν ίδιο έκει, μήπως μέσ στην τραπεζαρία. Κατά τά φαινόμενα, ο συνθέτης δέν είχε γευματίσει μόλις πρό όλίγου, γιατί επάνω στό τραπέζι ήταν ένα πιάτο με κουκούτσια και κοτοάνια από κερσάια. 'Ένθουσιασμένη ή κυρία άρπαξε ένα κουκούτσιο και τό έφασε στην τσάντα της. Σέ λίγες μέρες συνήτησε τόν Γκουνό σέ μιá μεγάλη συναστροφή και ένθουσιασμένη του έδειξε τό κουκούτι τό όποιο είχε δέσει με χρυσάφι. Συγχρόνως του διηγήθηκε τι συνέβη.

— Λυπούμαι πολύ, κυρία μου, τής ειπε τότε ο Γκουνό χαμογελώντας, αλλά δέν τρώω ποτέ μου κερσάια. Καμμι φορά ο ύπηρέτης μου μού φέρνει μερικά, αλλά επειδή δέν τά τρώω έγω, τά τρώει πάντοτε ο ίδιος !...

Κόκκαλο ή κυρία...

'Ένας φτωχός διάβολος δικαζόταν στό κακουρηγοδικείο, κατηγορούμενος γιά κάποια σοβαρά κλοπή. Μά ο κατηγορούμενος, παρ' όλες τής ένδειξεις πού ύπάρχαν εναντίον του, δέν έννοούσε να όμολόγηση τήν πράξη του.

— Κατηγορούμενε, του ειπε στό τέλος ο πρόεδρος, πώς άρνεύσαι να όμολόγησι τήν πράξη σου, στή στιγμή πού περισσότεροι από δέκα άνθρώπους σε είδαν τήν ώρα πού έκλεβες ;...

— 'Ω ! κύριε Πρόεδρε, άπάντησε ο κατηγορούμενος, αυτό δέν άποδεικνύει καθόλου τήν ενόχη μου... Γιατί άν έσεις μπορείτε να φέρτε δέκα άνθρώπους πού με είδαν να κλέβω, έγω μπορώ να σας φέρω άλλους δέκα χιλιάδες πού δέν με είδαν...

***

Κάποτε ο περιήρμος Τριβουλέτος, ο γελοτωπιός του Φραγκίσκου Ι, προσέβαλε σοβαρά τόν κύριο του, ο όποιος, κληρός και αήθηρός καθώς ήταν, τόν κατέδικασε εις θάνατον. 'Έπείρεψε μόνο στόν Τριβουλέτο να διαλέξη μόνος του τόν τρόπο με τόν όποιο ήθελε να πεθάνη.

'Ο δυστυχισμένος γελοτωπιός ήταν συντετριμένος και άπελπισμένος. 'Όταν όμως ο δήμιος πήγε να τόν ρωτήση ποιο είδος θανάτου είχε έκλέξη, ο καταδικασμένος του άπάντησε :

— Πες στόν βασιλέα μου και κύριό μου, ότι θέλω να πεθάνω από... γερατιά.

'Η ξευτηνη αυτή άπάντησι γαλήνησε τό θυμό του Φραγκίσκου Ι, ο όποιος χάρισε τή ζωή στό γελοτωπιό του, και τόν έκανε από τότε έμπιστό του και φίλο του...

***

'Ένας βοσκός λέει ο' ένα χαμίνι ότι κάποιος λίκος έφαγε εν' από τ' άρνιά του. Και, θέλοντας να κάνη λίγη ήθική, επρόσθεσε :

- Και έβρεις, τό έφαγε γιατί αυτό τό άρνι δέν ήταν φρόνιμο.
- Μιλάς σοβαρά ;
- Σοβαρώτατα...
- 'Ε, να σου πω, ειπε τό χαμίνι, δέν έπαθε τίποτε τό άρνι πού τό έφαγε ο λίκος. Γιατί και φρόνιμο να ήταν...
- Τι θέλεις να πής ;... Τό δίκεινο ο βοσκός.
- Νά, θέλω να πω ότι και φρόνιμο να ήταν θά τό έτρωγαν οι άνθρώποι...

***

'Ένας γάλλος στρατιώτης, φανατικός καθολικός, έκανε μιá μφρα τήν εισοδό του σέ μιá πόλη της Λωρραίνης. Μεταξύ τών άλλων, έπήγε να τόν χαιρετήση και μιá άντιπροσωπεία τών 'Εβραίων τής πόλεως.

Ειδοποίησαν άμέσως τόν στρατάρχη ότι οι 'Εβραίοι περίμεναν στόν άντιθάλαμο γιά να τούς δεχθή.

— Δέν θέλω να δω αυτούς τούς παληναθρώπους, άπάντησε ο στρατάρχης, πού σταύρωσαν τό Χριστό, τόν κύριό μου... Δέ θά μπούν έδώ μέσα...

'Η άπάντησις αυτά του στρατάρχηου μετεβιβάσθη στους 'Εβραίους. Πρέπει να όμολογήσουμε ότι εκείνοι στην άρχη τά έλασαν, με κατόπιν ο επί κεφαλής τής αντιπροσωπείας, συνεχόμενος ειπε :

— 'Εφάρναμε ένα δώρο στό στρατάρχη άξιας δέκα χιλιάδων φράγκων και λυπούμεθα πολύ πού αυτός δέν θέλει να δεχθή τήν απόδειξη αυτή τής νομιμοφροσύνης μας...

Τό πράγμα αυτό άνεκωνόθη στό στρατάρχη, ο όποιος, άφου έκάρτηκε λίγο, ειπε :

— Δέν θά ήταν έγκλημα άν δεχόμουν αυτούς τούς φτωχούς διαβόλους. Στο κάτω-κάτω αυτοί δε βροσκόντουσαν στό Γολγοθά, όταν οι συμπατριώτες τους σταύρωσαν τό Χριστό...

***

Ανó φίλης συναντάται στό δρόμο.

— 'Αν φίλες, λέει ή μιá, ποσο είμαι στενοχωρημένη. 'Ο άντρας μου βρίσκεται στή φυλακή.

- Και γιά πόσο καιρό ;
- Γιά τρεις μήνες...
- Μπá !.. Μήν κανής έτσι... Μή στενοχωριέσαι... Τρεις μήνες περνούν πολύ γρήγορα...
- Τό έξωρο, τό έξωρο... Μά αυτό άκριβώς εινε εκείνο πού με στενοχωρεί...

***

'Ένας χειρουργός άρχετα φημισμένος, με πολύ άπότομος, έκανε μιá μέρα μιá σπουδαία έγχειρησιση μεγάλης διαρκείας. Κατά τή διαρκεία της, χάνοντας κάπως τήν ψυχραιμία του, άρχισε να χρησιμοποιή τά εργαλεία του πολύ νευρικά, πράγμα πού έκανε τόν άπνοιασμένο άσθενη να ξυπνήση πριν τής ώρας από τούς πόνους.

Σκεπτόμενος τότε τούς πόνους του άσθενοσύ, ο γιατρός του ειπε :

— Θά με πηρες χωρίς άλλο γιά χασάπη με τόν τρόπο με τόν όποιο σου έκανα τήν έγχειρησιση...

— Μπá, μπá, γιατρός μου, στέναξε αυτός, δέν έργάζεσθε με τόν ίδιο τρόπο με τούς χασάπηδες. 'Έκείνοι τουλάχιστον σκοτώνουν πρώτα τά θυμάτα τους κ' έπειτα τά γδέρνουν.

— Να σου τό πετάξω τό τσερβέλο...

— Καλά είπα έγω πώς ήτανε Χονδροκεφάλας.